

Zo zijn onze manieren.

rentree.

thuis in Deventer

Voorwoord

In ons koersdocument hebben we opgenomen dat onze organisatie rust op twee pijlers: efficiency en aandacht. Het eerste spreekt voor zich. We gaan zorgvuldig om met onze middelen. Deze zijn afkomstig uit huurinkomsten van onze huurders.

Door meer te professionaliseren hebben we heel veel bereikt als het gaat om efficiency. Aan efficiency zit ook een keerzijde. Voordat je het weet is het handelen meer gericht op het belang van de eigen organisatie. Niet bewust, maar de zuigkracht van een organisatie is groot. Daarmee bestaat het gevaar dat we het individu uit het oog verliezen. En uiteindelijk leidt dat op de lange termijn tot veel meer maatschappelijke kosten. Daarom is onze tweede pijler aandacht. Elk mens verdient het om gezien te worden.

We willen in dit document invulling geven aan het begrip aandacht. Niet door dit in jargontaal te doen waarbij we spreken over klantvisie en stakeholdersmanagement, maar in verhalen die laten zien hoe we werken. Want wat je doet, laat zien wie je bent.

We hebben eerst met een groep medewerkers geïnventariseerd wat we belangrijke waarden vinden als het gaat over omgang met huurders en stakeholders. Vervolgens hebben we medewerkers gevraagd om ons hun verhaal te vertellen. Een verhaal dat een illustratie is van deze waarde. Wat was de situatie en hoe hebben ze gehandeld. Zes verhalen. Verhalen die illustreren hoe wij omgaan met onze huurders en stakeholders.

Een verhaal van iemand die net even in een afhankelijke situatie terecht komt. Hoe kun je het verschil maken. Twee mensen die zich in onze ogen asociaal gedragen. Hoe ga je daar mee om. Een verhaal over mensen die gewoon bij ons woningen huren. Daarbij gaat het om luisteren naar wat nodig is. Een mooi verhaal over mensen die actief zijn in hun eigen buurt. Ook een verhaal over hoe te acteren in een complexe situatie waarbij de waarheid wel ergens in het midden ligt. En tot slot over samenwerking waarbij het gaat om gezamenlijk een stip te zetten en durven te beginnen waarbij elk belang er mag zijn.

We geven het boekje de titel “Zo zijn onze manieren”. Refererend naar een oud-Hollands liedje.

Wij wensen je veel leesplezier.

Iedereen heeft recht op maatwerk.

De deur schuift open, er staat een meneer in de deuropening. Zijn grote voeten zetten voorzichtig een stap naar binnen. Dit is een nieuwe omgeving. Zijn lichaam lijkt de andere kant op te willen gaan, naar buiten, weg van hier. "Goedemiddag, kan ik u helpen?" klinkt het plotseling. Een medewerker van Rentree loopt naar de meneer toe. Zijn hele postuur straalt uit dat hij er veel voor over zou hebben om nu ergens anders te zijn. Na een kort gesprek wordt duidelijk wat de reden van het bezoek is. Meneer wil graag een regeling treffen voor één maand huur. Over het waarom blijft hij wat vaag.

En dan beginnen de radartjes bij de medewerker te draaien. Wie is deze huurder? Waarom wil hij een regeling? Maar vooral, speelt er niet meer? Na enig aandringen en met genoeg overtuigingskracht lukt het de medewerker om een gesprek te organiseren met Marja, sinds een aantal jaar medewerker van de afdeling huurincasso. Alleen de naam van de afdeling is voor meneer in eerste instantie al genoeg reden om vooral niet in gesprek te willen gaan.

Maar daar zitten ze dan toch. In een kamertje, even weg van de openheid van de hal. Marja begint het gesprek en ontdekt dat deze meneer zijn huur altijd netjes betaalt, nooit een maand heeft gemist. Tot nu.

De schaamte spat van hem af als hij begint te vertellen. Op vakantie kwam de mail die het leven van een gezin totaal op zijn kop zette. Het bedrijf waar hij al jaren werkt, is failliet. Meneer kan het, terwijl hij het zegt, nog steeds niet geloven. Verslagen zit hij tegenover Marja aan tafel. Die grote handen, dat grote postuur. Er lijkt niets meer van over te zijn.

Er zijn problemen, grote problemen. "Als ik dit had geweten, was ik natuurlijk nooit op vakantie gegaan. Maar ja, ik had geen idee." Meneer kan zichzelf wel voor zijn kop slaan. Marja begint te denken, begint te vragen en te vertellen. Met een regeling van een maand, de

zogenaamde standaardregeling, schieten Rentree en meneer niet veel op. Het proces met UWV is in gang gezet, op een uitkering moet nu worden gewacht. Maar tussen de aanvraag en uitbetaling zit makkelijk een week of acht. Marja vraagt door naar de situatie en welke vaste lasten er nu al in gevaar komen. Het antwoord daarop is: "Allemaal."

En dan begint het maatwerkgedeelte pas echt. Marja kent het proces bij het UWV en weet hoe lang het kan duren voor een uitkering en betaling geregeld is. Met geluk staat de uitkering binnen een paar weken op de rekening van meneer. Met een maand huuruitstel schiet meneer dus niet veel op. Want hoe gaat hij zijn huur volgende maand wel betalen zonder inkomen?

Marja legt de feiten op tafel. Dit is een huurder die altijd zijn huur betaald heeft, die nu totaal onverwachts zonder baan is komen te zitten. Verschillende regelingen zijn al in gang gezet, maar de uitkomst daarvan kan nog even op zich laten wachten. Deze robuuste man voelt zich kleiner dan ooit en kan niet wachten tot hij zijn oude leventje weer terug heeft. Een leventje dat verder weg lijkt dan ooit.

Marja vult de feiten aan met gevoel. Ze overlegt intern en maakt de beslissing die bij deze huurder en bij deze situatie past. Echt maatwerk. Meneer is opgelucht met het voorstel om de huur twee maanden te parkeren. Nu is er ademruimte om alles in gang te zetten.

Die belofte wordt nagekomen. Van twee maanden de huur parkeren, wordt drie maanden gemaakt. Het UWV liet op zich wachten. De betalingsregeling is na drie maanden in gang gezet en altijd nagekomen.

"Dit had iedereen kunnen overkomen." Door het leveren van maatwerk kunnen we ervoor zorgen dat erger wordt voorkomen.

We maken onderscheid tussen onze basishouding en onze benadering. De basishouding is hetzelfde, maar onze benadering stemmen we af op de persoon die voor ons staat.

Met twee benen in de samenleving staan. Dat is wat Hanneke betreft belangrijk als Sociaal Woonconsulent. De situatie is vaak gewoon echt anders dan je denkt. En daarom is het zo belangrijk om thuis te komen bij de mensen. Waar ze in hun eigen veilige omgeving zijn en meer durven te zeggen. Waar je ziet hoe ze wonen en welke mensen er onverwachts op de stoep kunnen staan. Want ondanks dat gezinnetjes hun huisje piekfijn in orde hebben, kunnen er achter de voordeur heel veel verschillende redenen schuilen waarom bijvoorbeeld de huur niet kan worden betaald.

En ondanks dat iemand altijd zijn huis van Rentree moet verlaten bij de vondst van een hennepartij, kan de manier waarop dat gaat heel erg verschillen. Waar de ene huurder in problemen wel openstaat voor hulp en contact, kiest de ander voor een defensieve reactie. En omdat je als Sociaal Woonconsulent nooit weet hoe iemand de deur opendoet, is een open houding belangrijk. Elke keer weer. Ieder persoon wordt gezien. Binnenskamers wordt dan vervolgens duidelijk welke benadering nodig is. Of het gaat volgens de procedures of dat het is nodig is daarvan af te wijken.

Sociaal Woonconsulent Hanneke krijgt daarmee veel verantwoordelijkheid. Dat uit zich in het kunnen nemen van beslissingen die op dat moment het meest logisch zijn. Met een hennepkwekerij ga je nu eenmaal anders om dan het sussen van een burenruzie. En soms moet ze gestelde procedures links- of rechtsom aanpassen op een specifieke situatie die speelt. Een voorbeeld. Een oudere heer woont al heel lang met zijn dochter van rond de 60 jaar in een huurwoning van Rentree. Het zijn bekende huurders met een bekend probleem. De woning is vuil. Heel erg vuil. Al eerder zijn met hulpverleners plannen en afspraken met hen gemaakt. Maar keer op keer gaat dat na een paar afspraken weer fout. Ook jagen ze de twee medewerkers van Rentree elke keer het liefst zo snel mogelijk weg. Als ze de deur wel op een kier zetten is het vooral gemopper en geklaag omdat ze geen bemoeienissen van buitenaf willen hebben. Ze redden zich wel.

Op een avond komt hun hele wereld op zijn kop te staan. Na een afschuwelijke gewelddadige overval in hun huis kloppen ze op de deur van Rentree. "Wij willen daar niet meer wonen" zegt de vader. De dochter knikt bevestigend. De twee zijn zichtbaar erg geschrokken van de gebeurtenis.

De eerste persoonlijke reactie van Hanneke? Huurders die zo met hun huis omgaan, die gaan wij echt niet zomaar een nieuw huis aanbieden! Gezien de geschiedenis een meer dan logische eerste gedachte. Toch gaan collega's van Rentree bij dit soort uitzonderlijke situaties met elkaar in gesprek. We ventileren niet direct onze primaire reactie. Dat is soms maar goed ook. Het gesprek wordt gevoerd: geven we huurders met een negatief verleden een tweede kans? Jazeker. Maar wel op onze voorwaarden.

Hanneke laat de twee weten hoe ontzettend naar we het vinden wat er is gebeurd. Dat we gaan nadenken of er een oplossing mogelijk is.

Met in de hand een lange lijst vol afspraken met hulpverleners, gespecialiseerde thuiszorg en met Rentree komt Hanneke aan bij het huis van vader en dochter. Er is nog meer familie aanwezig die op de hoogte is van de situatie. Dat is fijn. Na het uitleggen van de voorwaarden komt er gemopper. Aan Hanneke de taak om rustig te blijven en niet mee te gaan in de energie van vader en dochter. De familie helpt mee en samen met Hanneke weten ze de twee ervan te overtuigen om deze kans aan te nemen. Ze willen ten slotte graag weg uit hun huidige huis. Het is tijd om hun angst voor hulpverlening te overwinnen en de aangeboden hulp te aanvaarden.

De twee verhuizen naar een kleiner huis aan de andere kant van de stad. Een nieuw begin. En wat blijkt, vader en dochter doen hun best. Het gaat met vallen en opstaan. Er zal altijd gespecialiseerde thuiszorg nodig zijn om hen zelfstandig te kunnen laten wonen. Maar het gaat. En ze doen de klusjes die worden opgedragen. Soms met horten en stoten. Soms met enthousiasme.

Luister, vraag door en denk niet voor iemand anders.

Het is tijd om woningen te renoveren in de binnenstad. Huurders krijgen een nieuwe keuken, badkamer en toilet. Een grote renovatie die in elke woning tien dagen duurt en voor behoorlijk wat overlast zorgt. Overdag werkt het toilet niet. De keuken kan dagenlang niet worden gebruikt en ook douchen is een paar dagen niet mogelijk. Rentree zorgt voor een noodtoilet en een simpel kookplaatje voor in de keuken. Het is niet meer dan een beetje orde in de chaos. Maar wat blijkt? De flexibiliteit van de bewoners is ontzettend groot. Aan de rustwoning die Rentree regelt, is zelfs geen behoefte.

Als projectleider houdt Jacco zich bezig met sloop, nieuwbouw en renovatie. Wat moet er allemaal gebeuren en waar komen de huurders straks in te wonen? Ook de huurders moeten zelf veel regelen bij een renovatie. Jacco spreekt de huurders relatief weinig. De woonmakelaars van Rentree zijn het eerste aanspreekpunt en natuurlijk de collega's van het Klantcontactcentrum. Toch moet Jacco in zijn functie als projectleider zoveel mogelijk rekening houden met de wensen van de huurders. Dat vraagt veel inzicht en goed luisteren naar de collega's en de huurders.

Met de ervaring van het vorige project vers in het geheugen stapt Jacco zelfverzekerd naar het gesprek met de bewonersvertegenwoordigers van het volgende renovatieproject. Oudere woningen waar energiebesparende maatregelen worden getroffen. Jacco legt uit wat er gaat gebeuren en hoeveel dagen overlast de bewoners kunnen verwachten. Een rustwoning zal hier niet nodig zijn, mede gelet op mijn eerdere ervaringen. "Ja, maar wacht eens even", zegt een vertegenwoordiger. "Die rustwoning. Die willen wij wél! We wonen hier midden in de stad en de meesten van ons zijn een jaartje ouder." Jacco is verbaasd. De behoefte aan een rustwoning had hij niet verwacht. "Prima. Ik ga iets regelen", is zijn reactie.

Niet veel later komt Jacco terug met het voorstel. "We hebben vlakbij een rustwoning die we volledig zullen inrichten. Inclusief televisie en banken. Een échte rustwoning!" De bewonersvertegenwoordigers twijfelen even, maar zeggen dan: "Maar dat hoeft nu ook weer niet. We willen gewoon een plekje waar we even snel kunnen douchen. Waar we een wasje kunnen draaien en waar we vooral even zonder stof kunnen koken. U denkt toch niet dat we daar hele avonden gaan zitten?" Jacco loopt wat ontgoocheld naar buiten. Hoe komt het dat hij deze situatie verkeerd heeft ingeschat? Terug bij Rentree brengt Jacco tijdens een vergadering zijn ervaringen in. Een leermoment. Ze hebben met elkaar iets ingeschat. Nog voor er ook maar een gesprek is gevoerd. En daar zit de crux.

De kennis van een vorig project wordt telkens meegenomen en tegelijkertijd is die ervaring ook het gevaar. Elk project is elke keer weer anders, toch? Dat blijkt maar weer als er asbest wordt gevonden in een aantal woningen. Asbest is een onderwerp waar veel vragen en zorg omheen hangen. Zowel voor de huurder als voor Rentree. Daar moet je zorgvuldig mee om gaan. En net op het moment dat je denkt te weten welke reactie te verwachten is bij een kwestie als deze, loopt het compleet anders. "Ik heb helemaal geen zin in gedoe. Al die overlast. Laat dat spul maar lekker zitten, ik heb er toch geen last van?" aldus een huurder.

Ja, en dan komt luisteren, doorvragen, informeren en als laatste overtuigen aan de orde. Misschien lukt het toch om deze huurder te bewegen om mee te doen met het terugdringen van de veiligheidsrisico's en onze aanpak te accepteren.

Transparant zijn. Het gesprek zo vroeg mogelijk beginnen, dat is de sleutel. Goed luisteren en doorvragen. Rentree vindt het belangrijk dat de mening van onze huurders er toe doet.

In onze service zijn wij als woningeigenaar klantgericht, maar als het gaat om de buurt dan zijn de bewoners eigenaar van hun woonomgeving.

Er zijn een hoop vluchtelingen, ook in Deventer. Gezinnen die alles achter hebben gelaten. Uit het niets moeten zij een nieuw leven opbouwen. Wat zou het fijn zijn, wanneer ze een verblijfsstatus hebben, als de buurt waar ze terechtkomen een beetje aardig is. Dat niet hun huis met witte verf wordt beklad, nog voor ze het hebben betrokken. Maar dat hun huis een thuis kan worden. De sceptische houding naar nieuwe bewoners die van elders komen, is soms groot. Iets dat Nicolette, woonmakelaar, moeilijk kan begrijpen.

Maar dan heb je die ene huurder die het verschil maakt. De buurvrouw die haar hand uitsteekt naar nieuwe bewoners in 'haar' straat. Haar nieuwsgierigheid is groot, haar enthousiasme om de nieuwkomers te leren kennen al snel nog groter. Zij belt aan. De buurvrouw negeert elke taalbarrière die er tussen hen is en kijkt voorzichtig de woning in als de deur opengaat. Achter de nieuwe buurman die open doet staat een meisje. Zijn dochter. Of er nog meer nieuwe bewoners zijn, probeert de buurvrouw met handen en voetenwerk te ontdekken. Nog niet. Die komen later. De buurvrouw, daartoe uitgenodigd, stapt verder naar binnen en ziet iets dat haar totaal niet bevalt. Alle meubels zijn op één hand te tellen. De buurvrouw roept: "Doei!" in drie talen en steekt de straat over. Terug naar huis. De nieuwe buurman sluit ietwat verward de deur.

Niet veel later staat de buurvrouw weer buiten. Vanachter zijn raam ziet de nieuwe buurman haar praten met andere burens. De bel gaat en er staat een andere buurvrouw met een lamp in haar hand. Voor hem en z'n dochter, zodat ze 's avonds niet in het donker hoeven te zitten. Van een taalbarrière is geen sprake als de nieuwe buurman zijn dankbaarheid toont.

Het is het begin van meer. Buren verzamelen meubels en wat speelgoed voor het meisje. En de nieuwe buurman? Die laat zijn armen spreken. Laat het sjouwen maar aan hem over.

Helpen met een klusje bij iemand die een stoel bracht?
Geen probleem. Voort wat hoort wat.

Een paar maanden later arriveert ook de rest van het gezin in een huis dat klaar is. In een straat waar ze met open armen worden ontvangen, een prettige woonomgeving.

Wat ook bijdraagt aan een prettige woonomgeving is een opgeruimde aanblik van de buurt. Je houdt huis en tuin netjes op orde. Dat is wat wij van zijn huurders mogen eisen. De leefbaarheid en sfeer in de buurt? Dat is aan de huurders zelf. Is dat lastig? Soms. Zorgt het ervoor dat je gaat onderzoeken wat je als corporatie kunt bereiken? Jazeker!

Woonmakelaars als Nicolette gaan de buurt in, proberen sleutelfiguren in de buurt te betrekken bij (sociale) activiteiten. Ze gaat ook voorzichtig het gesprek aan met de bewoners over waar die sceptische houding naar nieuwkomers vandaan komt. Is het angst? Jaloezie? Nicolette balanceert op de lijn in hoeverre Rentree haar normen en waarden aan de huurders kan opleggen. In de functie van woonmakelaar is zij het verlengstuk van Rentree in de wijk. Is de functie frustrerend? "Nee!" roept Nicolette overtuigend. "Soms een uitdaging, ja. Maar de pareltjes maken zoveel goed." Een voorbeeld. Het is zaterdagochtend en een klein clubje vrijwilligers verzamelt aan de ene kant van de wijk. Een ander klein clubje aan de andere kant van de wijk. Ze ruimen alle losse troep en vuilnis op. En als ze elkaar in het midden treffen? Dan is het tijd voor een bakkie.

Als dat geen parel is.

Samenwerken is meer dan samen aan het werk zijn.

De telefoon gaat. “Met Jan. Er is hier net iets gebeurd. Dus ja, dat wilde ik je toch even laten weten.”

Karin luistert naar het verhaal van vaste aannemer Jan. Zij renoveren momenteel een appartementencomplex. Een complex met enkele lastige bewoners. Zodra ze ophangen loopt Karin naar collega's van Rentree. Het duurt niet lang voordat er iemand onderweg is naar Jan en zijn mannen.

Daar aangekomen wordt de tijd genomen. Wat is er aan de hand? Jan: “Nou goed. Wij moeten in die straat dus van alles doen. In elk huis gebeurt wel eens iets. Dat zijn we gewend. Maar twee bouwvakkers van mij, die gaan vanochtend een woning binnen en voor ze het weten escaleert de hele boel gelijk. Die huurder staat daar met schuim op de mond in een vechthouding in z'n eigen huis. Dat we op moeten rotten. Nou, ik zal je zeggen dat mijn mensen niet snel bang zijn, maar met zo'n agressie voor je. Ja, nou ja. Ik kwam toevallig net binnen en heb maar meteen geprobeerd de boel te sussen. Zo goed en kwaad als dat dan ging. Ik nam die kerel mee naar de keet. Gaf een bakkie koffie. En laat 'm maar een beetje z'n verhaal doen. Ja, wat kan ik meer? Maar goed, ik denk, bel jullie toch maar even.”

En dan kun je als Rentree twee dingen doen. Ga je voor de zakelijke reactie die zegt: Jullie zijn deze opdracht aangegaan. Vervelende situatie, maar het is jullie verantwoordelijkheid om het op te lossen. Gaan je nekharen bij het lezen overeind staan? Goed zo. Voor Rentree bestaat deze optie namelijk niet. Rentree heeft aandacht voor Jan en zijn mannen. Samenwerken geef je betekenis door er naar te handelen.

De aannemer, schilder, monteur, etc. die achter de voordeur komen van een huurder, die zijn een verlengstuk van Rentree. Zij doen hun werk in opdracht van Rentree. Rentree voelt zich dan ook verantwoordelijk voor hen ook al is Rentree niet verantwoordelijk voor het gedrag van een huurder. Want niet elke huurder is even blij of begripvol als er in zijn huis geklust wordt.

Samen sta je sterk is geen cliché, het betekent in gesprek gaan met elkaar na een vervelende situatie. Samen op zoek naar een oplossing die voor iedereen werkt. Niet de verantwoordelijkheid bij iemand anders neerleggen en vooral niet doen of het allemaal wel meevalt.

Bij een vervelend incident is het altijd zoeken naar de balans. Wat is er gebeurd, wat geeft de huurder aan en wat de partner. Eén ding is wel duidelijk: we accepteren nooit geweld tegen onze mensen/ onze partner. Dat staat voorop. We tonen begrip, een luisterend oor in dergelijke bijzondere situaties, maar houden ook oog voor de zakelijke kant die staat voor de gestelde doelen van Rentree.

Karin laat Jan weten dat er vervolgstappen worden ondernomen naar de huurder. Het is een bevestiging naar onze partner. Rentree staat als een huis achter Jan. Precies zoals ze het een vorige keer of volgende keer ook zouden doen. En dan is het tijd om binnenshuis te analyseren. Wat is er precies gebeurd en hadden we dit kunnen voorkomen?

It's all about balance.

Wij betrekken belanghebbenden door met hen samen te werken.

Herken je dat? Dat je volledig overtuigd bent van een idee en niet kan wachten om het aan andere betrokkenen voor te stellen? En ken je dan ook het moment dat het idee op tafel ligt, je enigszins gespannen de reacties afwacht en dat er dan niet echt gereageerd wordt? Of althans, niet met het enthousiasme dat je verwacht had? Dat je teleurgesteld afscheid neemt.

Herken je dan ook dat de gedachten in je hoofd blijven zitten? Dat je het niet los kunt laten en dat je er toch nog maar een keer over begint bij een van de partijen? Dat die gelukkig instemt om er nog eens over door te praten tijdens een etentje. En dat dan blijkt dat je langs elkaar heen hebt zitten praten de eerste keer.

Dat het nu duidelijk is wat er toen juist niet duidelijk was. Liesbeth van Asten, directeur-bestuurder van Rentree, liep na dat etentje tevreden het restaurant uit. Het idee om samen te werken gaat lukken. Nu het zaadje geplant is, is het tijd om meer partijen erbij te betrekken. Met een sprong in de tijd zit Liesbeth met drie partijen aan tafel: corporaties, gemeente en provincie. Drie partijen met een ambitieus doel op het gebied van duurzaamheid. Maar hoe die drie dat gaan bereiken. Dat is nog toekomstmuziek.

En om in die metafoor te blijven: Muziek die langzaam aanzet, met drie partijen die dit duurzame muziekstuk samen gaan componeren. Er is geen schoolvoorbeeld van anderen. Deze drie beginnen hier en nu en gaan gezamenlijk naar fossielvrij en betaalbaar in 2050. Dit uitspreken is de start. Gaat dit niet wat snel, nee.

Dit is hoe je samenwerkt bij complexe vraagstukken. Zet een stip op de horizon, verzamel partijen om je heen en durf te beginnen. Waarom het wiel alleen uitvinden? Samen sta je stukken sterker. Is Rentree vuur? Dan zoekt het water, lucht en aarde in Leder1, de gemeente en de provincie. En nu zoeken naar het evenwicht!

Wat komt iedereen halen en wat komt iedereen brengen. Want laten we vooral eerlijk zijn naar elkaar, niemand komt iets brengen zonder iets te halen. Dat is op zich geen probleem, zolang we alle kaarten maar zo open mogelijk op tafel leggen. En dat gebeurt. En er worden langetermijnplannen gemaakt. En korte-termijnplannen. En er is ruimte voor afwijking van die lange en korte-termijnplannen. De gemeente en corporaties kunnen praktisch aan de slag in wijken. En de provincie brengt zijn expertise. En Rentree en Leder1 weten wat er speelt onder huurders en kunnen pilots gaan opzetten. En zo zijn er drie partijen die samen op pad zijn gegaan richting toekomst. En die transparant zijn naar elkaar. En die begrijpen dat de werkelijkheid de gemaakte plannen soms in kan halen. En dat is goed. Dat mag er zijn. Zolang het doel maar niet uit het oog wordt verloren: gezamenlijk naar een fossielvrij en betaalbare sociale voorraad in 2050.

Zo samen aan de slag gaan, levert zoveel meer op dan met elkaar te gaan vergaderen, stakeholdersdagen te organiseren of te bezoeken, af te stemmen of convenanten te sluiten. Gewoon samen aan de slag gaan, de zoektocht beginnen en elkaars hand vast houden als het moeilijk wordt.